

ПОЉОПРИВРЕДА И ШУМАРСТВО

ОРГАН САВЕЗА ПОЉОПРИВРЕДНИХ ИНЖЕЊЕРА И ТЕХНИЧАРА ЦРНЕ ГОРЕ,
САВЕЗА ШУМАРСКИХ ИНЖЕЊЕРА И ТЕХНИЧАРА ЦРНЕ ГОРЕ И САВЕЗА
ВЕТЕРИНАРА И ВЕТЕРИНАРСКИХ ТЕХНИЧАРА ЦРНЕ ГОРЕ

ГОДИНА XV

ТИТОГРАД, 1969.

БРОЈ 1

Часопис „Пољопривреда и шумарство“ овим бројем улази у 15. годину свога излажења. Покренут је 1955. г. од стране Пољопривредне коморе Црне Горе под именом „Наши пољопривредници“. Од 1959. се назива „Наши пољопривреда и шумарство“, а од 1964. „Пољопривреда и шумарство“, када га преузимају стручни савези агронома, шумара и ветеринара Црне Горе.

Ово је први и једини часопис ове врсте у Црној Гори. Појавио се послиje рата у вријеме развитка наше земље у новим бољим условима, са жељом да допринесе нашем општем развоју, а посебно пољопривреди и шумарству. Баш у то вријеме формирају се нове институције и организације ових струка; јављају се нове концепције и доносе планови и програми њихова развоја; предлажу се и примјењују нове мјере и методе — а све са заједничким циљем да се ове гране привреде унаприједе и подигну на виши степен организације и производње.

Стручни и научни кадрови у пољопривреди, шумарству, ветеринари и сродним биолошким и биотехничким струкама, не само што су свестрано пратили све ове и друге мјере, појаве и напоре предузимане на унапређивању и даљем развитку ових и сродних грана, него су били њихови стварни учесници и носиоци. Они су брижљиво разматрали њихову оправданост и провјеравали прикладност за наше конкретне услове и прилике производње, а уз то, први пут почели са више система проучавати цјелокупну савремену проблематику која се пред носиоцима ових струка у ово вријеме постављала. О свему томе су наши стручни и научни кадрови објављивали своје радове на страницама „Пољопривреде и шумарства“. Тиме им је указана могућност да непосредно утичу на даљи развјитак ових грана и доприносе реалнијем гледању на многа питања и проблеме о којима се до тада недовољно знало или недовољно расуђивало.

На тај начин је за период од 14. година свога постојања „Пољопривреда и шумарство“ на проблемима унапређивања пољопривреде и шумарства у Црној Гори, окупила велики број сарадника — еminentних, стручних, научних и друштвених радника, не само из Црне Горе него и из других наших центара и република. Она је постало потребан приручник сваке наше организације и личности која се у

Било којем виду бави проблемима пољопривреде и шумарства, те је због значаја који је имала за развитак ових струка у Црној Гори стекла опште видно друштвено признање. Надлежни органи су имали потребно разумијевање да помогну њено редовно излажење. Редакција испуњава своју пријатну дужност да свима најсрдачније захвали на сарадњи и подршци, са изразом дубоких жеља и наде да се овакви сарадња и подршка појачају на корист и углед нашега општега разнитка, а посебно пољопривреде, шумарства и сродних биолошких и биотехничких грана.

„Пољопривреда и шумарство“ сматра својом пријеком обавезом да и надаље свестрано прати и потпомаже развитак пољопривреде и шумарства у Црној Гори и даје свој допринос увођењу савремених, нових принципа, идеја и метода у основу њихова даљега развитка. Она ће и даље објављивати у првом реду радове који ће на принципима савремене науке и праксе третирати проблематику ових и сродних грана у нашим конкретним условима и приликама, са жељом да се добију оптимална решења за практичну примјену. Сматрамо да ће часопис тиме најбоље послужити развитку ових струка и своје земље. Да би, међутим, ова наша публикација у будуће још боље одговорила овом задатку, редакција се обраћа својим читаоцима и сарадницима да својим примједбама и сугестијама, сарадњом и подршком допринесу том циљу.

РЕДАКЦИЈА

IN MEMORIAM

У ЗНАК СЈЕЋАЊА НА ВЕЛИКОГ НАУЧНИКА, АКАДЕМИКА ПРОФЕСОРА ДРА ЧЕДОМИРА СИМИЋА

У Београду је 5. јануара 1969. године преминуо у 73. години живота наш познати медицински научни радник — академик и редовни професор Београдског универзитета у пензији др Чедомир Симић. Рођен је у селу Чумићу у Шумадији 28. јуна 1896. године. По завршеној основној школи у родном мјесту, уписао се у гимназију коју је похађао у Крагујевцу и Нишу. Матуру је положио касније као ћаквојник у Солуну, где је стигао са српском војском, повлачећи се преко Албаније почетком I свјетског рата. Пошто је прорео три године на фронту као борац. Симић, по одлуци ратне српске владе, заједно са још неким својим друговима-ћацима, напушта фронт и одлази у

Рим где се уписује на Медицински факултет. Усљед затегнутих односа између наше земље и Италије због спорних питања око границе, Симић напушта Рим, одлази у Француску и наставља студије у Паризу. Године 1920. прелази из Париза у Стразбург, где 1924. завршава студије и постаје доктор медицине. Запажен по својим квалитетима за вријеме студија, било му је понуђено асистентско мјесто на Медицинском факултету у Стразбуру, али, руковођен високим родољубљем, он то одбија и враћа се у домовину.

Понесен тежњом да што више допринесе рјешавању здравствених и социјалних проблема у својој земљи, нараслих у годинама рата и окупације, Симића као младог љекара не привлачи љекарска пракса која је у оно вријеме била веома конјуктурна, већ се на почетку своје каријере опредјељује за истински научни рад упркос скромним принадлежностима љекара приправника. Добивши прво постављење у Институту за тропске болести у Скопљу и упознавши многе проблеме пред којима се налазила медицинска служба у његовој домовини непосредно по завршетку I свјетског рата, нарочито у Македонији, он се враћа у Француску на специјализацију, где у Пастеровом заводу проучава паразитарне болести, посвећујући посебну пажњу тропској маларији.

По повратку са специјализације у Институт за тропске болести, Симић се са младалачким заносом и љубављу почиње интензивно бавити истраживачким радом у области паразитологије, обогаћен знањем и методама рада које је стекао поред свог учитеља Вимпта, чувеног француског научника. Објављујући резултате тих својих начних истраживања у најпознатијим иностраним медицинским часописима, Симић убрзо постаје запажен научни радник не само у земљи него и у иностранству. Поставши директор Хигијенског завода у Скопљу његов углед још више долази до изражaja, јер му то омогућава не само да проширује обим својих научних истраживања него и да се са више успјеха залаже за рјешавање веома акутних здравствених и социјалних проблема на македонском селу, форсирајући изградњу школа, цистерни за обезбеђење чисте пијаће воде, подизање новоа хигијене код школске дјеце итд.

Већ познат као паразитолог, Симић 1937. постаје ванредни, а 1940. године и редовни професор Ветеринарског факултета у Београду на катедри за паразитологију, где остаје све до 1967, када по сили закона одлази у пензију. Године 1948. професор Симић изабран је за дописног, а двије године касније и за редовног члана Српске академије наука. Почасни члан Француске академије наука постао је 1961. а неколико година касније и Бугарске академије наука.

Свој дугогодишњи научни рад професор Симић је посветио проучавању широког спектра паразитарних болести код људи и домаћих животиња. Велики је број значајних резултата до којих је он дошао у току свога научноистраживачког рада, али оно чиме је највише задужио медицинску науку и своју нацију, несумњиво су резултати које је постигао проучавањем маларије. Захваљујући практичној примјени тих резултата било је могуће искоријенити маларију у нашој земљи, где је све дотле представљала хроничну опасност и најтежи здравствени проблем на многим подручјима наше земље. Требало би доста простора да се макар и у најкраћем обиму прикажу сви резултати његовог дугогодишњег научног рада који су му донијели углед научника свјетског

гласа. Он је дао велики допринос медицинској науци проучавајући епидемиологију лајшманизе, амебну дизентерију, ехинококозу, токсоплазмозу, фауну флеботомина, пироплазме домаћих животиња, фауну крпеља, разне врсте цревних паразита и многе друге паразитарне болести људи и домаћих животиња. Из ових области његовог научноистраживачког дјеловања објављено је преко 220 научних радова и студија, од чега више од половине у страним часописима.

Као дугогодишњи професор Ветеринарског факултета и један од његових матичара, Чедомир Симић је и као педагог и наставник подједнако уживао симпатије и љубав како код студената и професора, тако и код својих сарадника у Академији наука и на Паразитолошком институту, којим је руководио од његовог оснивања. Као декан Ветеринарског факултета и предсједник Факултетског савјета, он је имао велики утицај и заслуге у изграђивању и развијању ове високе научне институције, којој је завјештао пуне три деценије свога живота и стваралаштва. Професор Симић написао је и два уџбеника из паразитологије а његов Институт био је у правом смислу ријечи школа паразитолога и научних радника. Под његовим руководством добило је специјализацију више од 50 домаћих и страних љекара, ветеринара и биолога. Из његовог Института изашли су и тројица професора универзитета и око 40 доктора наука. За професора Симића с правом се може рећи да је својим дугогодишњим радом поставио темеље модерној савременој паразитологији у нашој земљи и да му заслужено припада мјесто највећег нашег паразитолога.

Чедомир Симић био је познат и као велики организатор и друштвени радник. Још као млад љекар-малариолог он је руководио курсевима обуке за борбу против маларије. У првим данима послије ослобођења он је организовао и руководио екипама које су сузбијале пјегави тифус на територији западне Србије. Свјетска здравствена организација поверила му је високу функцију организатора и руководиоца међународних курсева за љекаре који су се одржавали у Београду од 1961 — 1964. године, на којима је и он био један од предавача. Професор Симић био је дугогодишњи предсједник Комисије за борбу против маларије, експерт Свјетске здравствене организације за паразитологију и пуних 17 година предсједник Комисије за ехинококозу при Међународном опису за сточне заразе (*Office internationale des épizooties*) са сједиштем у Паризу, на којем је положају остао све до своје смрти.

За своја велика научна достигнућа којима је обогатио медицинску науку, професор др Чедомир Симић доживио је велико и свеопште признање. Поред Албанске споменице, он је био носилац ордена Св. Саве V и IV реда, Француске легије части, Спомен-плакете Београдског универзитета и Ордена рада са златним

вијенцем. Године 1948. добио је награду Српске академије наука, 1961. Седмојулску награду а 1967. Награду АВНОЈ-а која се додјељује као највеће признање заслужним људима у нашој земљи.

Но независно од свих успјеха и признања која су Чедомира Симића издигли и уврстили у ред научника свјетског гласа, морамо додати, да је он посједовао — као ријетко ко — и оне изузетне људске врлине и особине које су га красиле и чиниле величим и омиљеним код свих оних који су га ближе познавали. Био је он ријетко добар, племенит и честити човјек и родољуб, искрен пријатељ и велики учитељ који је несебично преносио своје знање и искуство на оне који су се, цијенећи његове велике научничке квалитете, окупљали око њега да би обогатили своје знање и усавршили методе научних истраживања. Зато је смрт професора Симића велики губитак не само за његову породицу и за науку него и за читаве генерације његових ученика, сарадника, сљедбеника и познаника, који су у њему изгубили великог учитеља и искреног пријатеља чији ће ведри и племенити лик доживотно задржати у својим сјећањима.

Нека је слава и вјечна хвала академику професору др Чедомиру Симићу на свemu ономе чиме је задужио медицинску науку и своју домовину.

Др Томаш Томашевић